

Wat gebeurt er als je uit je comfortzone stapt?

**OVER
STRAATFIGUREN
EN
WEGPIRATEN**

MIJKE PELGRIM

DE AUTEUR VAN **DEX**

BEST OF YA

XS

Verschenen bij Best of YA | XS

Mirjam Mous – *Girl 6*

Esther Walraven – *Voor Yasmin*

Buddy Tegenbosch – *Mijn nacht met Vedder*

Daniëlle Bakhuis – *De laatste uren van Josephine Donkers*

Saskia Mouissie – *De belofte*

ISBN 978 90 00 38335 1

ISBN 978 90 00 38336 8 (e-book)

NUR 284/285

© 2022 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.bestofyabooks.nl

www.mijkepelgrim.nl

tekst Mijke Pelgrim

omslagontwerp Caren Limpens

zetwerk binnenwerk Mat-Zet, Huizen

Beste leerlingen van H1A,

Hierbij sturen we jullie het programma van de schoolreis naar Canterbury. We hebben er heel veel zin in! De brief met de paklijst en de adresgegevens hebben jullie al eerder ontvangen. Neem beide brieven goed door en vergeet vooral je paspoort niet. We kijken uit naar vier leerzame en gezellige dagen!

Kind regards,

Mevr. drs. M. Mast

Docent Engels H1A

Dhr. J. Hendriks

Mentor H1A

Mevr. E. Kadmilos

Docent Biologie H1A

Dinsdag 17 maart

- 06.15 Vertrek vanaf het Apollocollege
- 11.30 Aankomst Calais (douane, paspoortcontrole)
- 12.30 Vertrek ferry
- 14.00 Aankomst Dover
- 14.45 Aankomst Canterbury Youth Hostel
- 15.30 Wandeling naar de stad
- 16.00 Beaney House of Art & Knowledge – rondleiding en introductieopdracht voor Engels en Nederlands
- 17.15 Wandeling naar het hostel
- 17.45 Chilltijd
- 18.30 Diner in het hostel
- 19.30 Avondactiviteit, spelletjes
- 21.00 Naar de kamers
- 21.30 Stilte

Woensdag 18 maart

o8.00 Ontbijt
09.00 Met de bus naar de stad
09.15 Canterbury Walking Tour
10.45 Vrije tijd voor de opdracht
12.15 Lunch
13.00 Boottocht
14.00 Bezoek aan Canterbury Cathedral
15.30 Vrije tijd voor de opdracht
16.30 Terug naar hostel
17.15 Bus
18.00 Diner op verrassingslocatie
20.00 Bus terug naar het hostel
20.30 Nog even tijd voor spelletjes
21.00 Naar de kamers
21.30 Stilte

Donderdag 19 maart

o8.00 Ontbijt
09.00 Busrit naar Leeds Castle
10.00 Aankomst, wandeling naar het kasteel en rondleiding
12.30 Lunch
13.00 Roofvogelshow
14.00 Wandeling terug naar bus en terug naar Canterbury
15.30 Vrije tijd en laatste gelegenheid om aan de opdracht te werken
17.00 Naar hostel
17.15 Chilltijd
18.30 Bus
19.00 Pizza!!!
21.00 Bus terug naar het hostel

21.30 Naar de kamers

22.00 Stilte

Vrijdag 20 maart

o8.00 Ontbijt
o8.45 Opruimen, inpakken, uitchecken
09.45 Vertrek naar Dover
10.30 Aankomst Dover
11.30 Vertrek ferry
13.00 Aankomst Calais
18.00 Aankomst school

Gevangenis

Ik ben Dex. Ik ben dertien jaar en ik woon in Amsterdam, samen met mijn ouders en mijn hond Ringo. Mijn beste vriend heet Brian. Ik ken hem al vanaf de basisschool. Nu zit ik in de brugklas van het Apollocollege – in het kort ‘het Ap’.

Elke school is een gevangenis. Je moet er uren in een muf lokaal zitten en allemaal dingen doen waar je geen zin in hebt, zoals lezen, of gare opdrachten maken waarvan niemand snapt wat het nut ervan is. Dat ik op het Ap nog niet helemaal ben doorgedraaid, komt doordat er een paar dingen zijn die het er iets minder verschrikkelijk maken.

- Ik zit bij Brian in de klas.
- Luuk, Freddy en Wahid zijn ook oké.
- Na school gaan we vaak Turkse pizza’s of shoarma halen bij Abdel.
- Meneer Hendriks is mijn mentor. Hij is nog best grappig voor een leraar en ik kan met hem praten. Ik heb hem beloofd dat ik me voor 100% ga inzetten om over te gaan.

Mijn cijfers zijn namelijk... minder. En dat is niet zo gek, want ik heb de eerste helft van het schooljaar geen klap uitgevoerd. Maar toen brak Luuk zijn enkel en gingen we met de hele klas geld inzamelen, zodat hij toch mee zou kunnen op onze reis naar Engeland. En opeens dacht ik... als ik nu blijf zitten, of naar

een andere school moet, dan zou dat best jammer zijn. Dan zou ik mijn vrienden missen.

En dus probeer ik mijn best te doen. Ik kan je vertellen... daar word je behoorlijk moe van.

Daarom was ik dus blij dat het eindelijk tijd was voor onze reis naar Canterbury.

Vier dagen geen school! Hoe geweldig is dat?

De hele klas had er zin in, zeker nu we gefikst hadden dat Luuk gewoon meekon.

Er waren ook een paar dingen jammer:

- Mevrouw Kadmilos ging mee als begeleiding (over haar vertel ik zo meer).
- Iedereen weet dat Engels eten smerig is. Zelfs mijn vader zegt dat en die is kok.
- We moesten in Canterbury een schoolopdracht doen. Iets met een straatinterview, waarvoor we cijfers zouden krijgen voor Engels en Nederlands. Lekker naaiend. Denk je dat je in ieder geval vier dagen geen toetsgezeik aan je hoofd hebt... maar nee hoor: schoolopdracht. En dan ook nog eentje waarvoor je Engels moet praten, wat ik niet kan.

Maar met mijn vrienden had ik afgesproken dat we er een toffe tijd van gingen maken. En als je ons een beetje kent, dan weet je dat dat gaat lukken, want goede ideeën en briljante acties zijn bij ons nooit ver weg.

Controolfreak

Onze klas was zwaar over de zeik geweest toen we hadden gehoord dat mevrouw Kadmilos mee zou gaan als extra begeleider. Denk maar aan je allerergste docent, en dan nog drie keer erger. Dan weet je ongeveer hoe verschrikkelijk zij is.

Mevrouw Kadmilos is Grieks en ze heeft een pukkel op haar voorhoofd die op en neer beweegt als ze praat. Ze is klein en dun en niemand weet precies hoe oud ze is.

Normale docenten controleren hooguit eens in de drie weken je huiswerk. Dan gaan ze zo'n beetje diagonaal door je schrift en als je dan overal wat hebt staan (bijvoorbeeld zesendertig keer 'Ajax kampioen'), is het al vaak prima in orde. Maar bij mevrouw Kadmilos is het elke week wel een keer raak. Dan staat ze aan het begin van de les al bij de deur van het lokaal en roept: 'Controle, controle, controle!' Snel nog even wat overpennen bij je buurman heeft geen zin, want mevrouw Kadmilos ziet alles. Huiswerk overschrijven betekent bij haar dat je de hele middag moet nablijven.

Mis je één zin in je werkboek? Hetzelfde.

Ben je die dag toevallig je boeken vergeten? Jammer voor je.

Regels zijn regels en je huiswerk moet je maken. Altijd.

Kadmilos had Cynthia bij ons uit de klas al eens aan het huilen gemaakt. Freddy was door haar schuld geschorst en zeker de helft van de keren dat er bij ons iemand (lees: Wahid of ik) werd uit gestuurd, was dat in een les van... je raadt het al: Kadmilos.

Maar meneer Hendriks was boos op ons geworden. Hij had gezegd dat we haar een kans moesten geven. En zo erg als onze klas mevrouw Kadmilos haat, zo aardig vinden we meneer Hendriks. Er zat dus niet veel anders op dan maar gewoon te doen wat hij van ons vroeg. En te accepteren dat we onze dagen in Engeland zouden doorbrengen met zo'n beetje de grootste controolfreak van de wereld.

Dat er iemand in de bus naar Engeland zat, vergeleken bij wie mevrouw Kadmilos een relaxte chick was, leek haast onmogelijk. Maar het was wel zo.

Bodempje leggen

De bus was gaan rijden om halfzeven en dan lig je normaal nog te stinken in je bed. We moesten dus even op gang komen met zijn allen. Maar na een uurtje was iedereen wel wakker. De eerste zakken snoep gingen open en binnen de kortste keren hing de zoete Haribo-lucht door de hele bus. Martje werd wagenziek en moest vooraan gaan zitten, bij mevrouw Kadmilos en mevrouw Mast.

Mevrouw Mast is oké. Ze geeft Engels, kan heel goed uitleggen en wordt nooit boos. Ze is al best oud, net als meneer Hendriks, en ze kan je zo heel rustig aankijken. Dan is het net alsof ze je gedachten kan lezen.

Meneer Hendriks zat in het midden van de bus en gaf Sem en Dave op hun donder omdat ze zaten te kloten met het verstellen van de stoelen. Daisy, Shanita en Roxanne zaten uit volle borst met een nummer van Ariana Grande mee te blèren. En Brian, Wahid, Luuk, Freddy en ik hadden ons geïnstalleerd op de achterbank, met Luuk in het midden zodat hij zijn gipspoot goed kon uitstrekken.

Wij hielden ons nog rustig.

Wahid zat bij het raam met zijn oortjes in en bewoog zijn hoofd mee met het ritme van de muziek. Fredje zat vastgeplakt aan zijn telefoon. Waarschijnlijk zat hij te appen met Ramona, met wie hij sinds een week of twee soort van verkering had.

Lucky, Bri en ik speelden GTA. Brian lag voor natuurlijk. Hij wint alle spelletjes, behalve als het iets van sport is, want dan is

Luuk de beste. Hij is geselecteerd voor de jeugdopleiding van FC Volendam en kan supergoed voetballen. Alleen nu dus even niet.

De intercom begon te kraken en we keken op van onze telefoons. Meneer Hendriks was naar voren gelopen, had de microfoon aangezet en begon ons vanaf de voorste stoel toe te spreken. ‘Nogmaals goedemorgen H1A! Welkom op de schoolreis naar Canterbury. Dankzij jullie en natuurlijk ook dankzij buschauffeur Cor zijn we op tijd vertrokken. We hopen rond halftwaalf in Calais aan te komen, waar we de ferry naar Dover zullen nemen. Maar eerst rijden we naar onze eerste pauzeplek in Antwerpen, waar we rond kwart over negen aan hopen te komen.’

‘Hebben ze daar een Burger King?’ brulde Wahid vanaf onze achterbank.

‘Goedemorgen Wahid,’ antwoordde meneer Hendriks. ‘Het antwoord op je vraag weet ik niet, maar als je honger hebt, kun je zo een heerlijke appel van me krijgen, want daar heb ik een flinke voorraad van meegenomen.’

Wahid schoof onderuit op zijn stoel. ‘Appels zijn voor paarden,’ sputterde hij.

Meneer Hendriks was ondertussen alweer nieuwe vragen aan het beantwoorden. Dave wilde weten of er opladers in de bus zaten en Eden vroeg wat je moest doen als je naar de wc moest.

‘Gewoon laten lopen,’ mompelde Brian naast me.

Maar meneer Hendriks overlegde even met de buschauffeur, die ik vanaf mijn plek achterin niet kon zien. Hij had zich ook nog niet laten horen en ik bedacht me dat dat eigenlijk best gek was. Normaal krijg je aan het begin van een schoolreis altijd zo’n voorstelpraatje. Iets van: ‘Hallo! Mijn naam is Pietje Puk en ik ben jullie buschauffeur. We zijn zojuist vertrokken naar

Canterbury en ik hoop dat jullie daar een paar heel prettige en leerzame dagen zullen hebben.’

Maar dat had die Cor dus overgeslagen. Of misschien was hij het vergeten.

Three Little Birds

De bus reed verder en weilanden, bedrijfspanden en tankstations schoten in een lekker tempo voorbij. We aten Maoam en ik dronk een pakje Wicky. Eigenlijk heb ik daar een hekel aan, maar mijn moeder denkt blijkbaar dat je dat spul hoort te drinken als je een schoolreis maakt. Luuk ging op de bank voor ons zitten omdat hij zijn been even omhoog wilde leggen en Fredje keek – zowat voor het eerst sinds we waren vertrokken – op van zijn telefoon.

‘Zijn we al in Frankrijk?’

Brian begon keihard te lachen.

‘Wat?’ vroeg Freddy. ‘Ik stel toch gewoon een vraag?’

‘We moeten eerst door België, toch!’ zei ik. ‘En daar zijn we nog niet eens, want dan krijg je een melding op je telefoon.’

‘O... oké,’ zei Fredje en hij dook weer in zijn scherm.

De meiden zetten de zoveelste TikTok-hit in, nu met zijn zessen, want Cynthia, Eden en Aisha zongen lekker vals mee. Wahid ging staan en leunde naar voren: ‘Hé, stelletje kraaien, willen jullie me doof hebben of zo?!’

Maar ze hoorden hem niet eens.

Wahid zuchtte diep. Toen bukte hij zich om zijn rugzak te pakken, ritste die open en haalde een bluetoothspeaker tevoorschijn. Zo groot was dat ding, dat het zeker de helft van de ruimte in zijn tas in beslag nam.

‘Wajoo,’ riep Luuk. Fredje stopte zijn telefoon weg en Brian en ik grijsden naar elkaar. Alle vier wisten we: de shit gaat áán!